

'Moraal is een kwestie van gewenning; als je maar vaak genoeg demente bejaarden met een vuile luier hebt laten liggen, wordt dat de nieuwe norm.'

Volkskrant-columnist Marcel van Dam wordt moedeloos van de bezuinigingen van de Nederlandse regering.

BOB PLEYSIER pleit voor één krachtige minister van Asiel en Migratie

De asielcrisis voor dummmies

Het hele weekend was het weer prijs. De asielcrisis was kamerbreed op televisie en de kranten hadden kolommen te weinig om het toe te lichten. De NV-A pleitte voor één minister - graag een N-VA'er als het even kan - en als er dan toch geen regering in zicht is, moet het parlement maar zijn verantwoordelijkheid nemen. De voorstellen liggen er al zolang te rijpen dat de partijen zelf nog amper weten wie ze heeft ingediend. Het was een beschamend debat in *De zevende dag*, met kakekende politici die mekaar en Fedasil de schuld gaven. Het woord zwartepiet viel maar liefst vijfmaal uit vier verschillende monden. Ik was ook van slag.

Ik denk dat de doorsnee burger, mijn negentigjarige moeder bijvoorbeeld, het kotsbeu is. Iedereen vraagt zich af: wie doet er nu eens wat. Wie haalt die haveloze mensen van straat, wie zorgt dat er niet te veel asielzoekers in ons land komen aankloppen en wie begeleidt diegenen voor wie het definitieve neen gevallen is, terug naar de uitgang.

Omdat alles al elfendertig keer gezegd is, volgt hier een analyse en een oplossing voor dummmies.

Er was geen probleem tot 2007. Integendeel zelfs: Fedasil had plaatsen te veel en was aan het afbouwen. Maar dat vonden de oppositie en ook delen van het middenveld niet goed in het licht van de nakende verkiezingen. Dus schreeuwden ze moord en brand dat minister Dewael (Open Vld) veel te hardvochtig was en dat de volgende regering massaal illegalen moest regulariseren. Het effect zag je onmiddellijk: de terugkeercijfers gingen in vrije val. Alle illegalen en uitgeprocedeerden wisten met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat zij zouden mogen blijven.

De Dienst Vreemdelingenzaken en de politie werden voorzichtig, onder het motto: "We gaan toch geen illegaal verwijderen die morgen geregulariseerd zou kunnen worden?". De maatschappelijk werkers in asielcentra en OCMW's organiseerden verdragingsmanoeuvres in afwachting van die regularisatie. Niemand had nog de euvele moed om uitgeprocedeerden te zeggen dat ze moesten vertrekken.

Koude cijfers

Het resultaat Leterme/Van Rompuy lees je snel en koud in kolom drie van bijgevoegd tabelletje.

Tussen 2001 en 2006 zie je de aanpak van de vorige regering na de crisis van het jaar 2000. De instroom daalt en de uitstroom blijft min of meer

Asiel in cijfers

	Hoeveel komen binnen?	Hoeveel gaan er buiten?	Hoeveel blijven?
2001	24.549	14.890	9.659
2002	18.805	14.982	3.823
2003	16.940	14.063	2.877
2004	15.357	11.185	4.172
2005	15.957	12.294	3.663
2006	11.587	11.727	-140
2007	11.115	8.744	2.371
2008	12.252	8.093	4.159
2009	17.186	8.007	9.179
2010	19.463	8.179	11.284

In 2009 start de regularisatiecampagne en dan zie je plots de instroom stijgen. Je hoeft geen wiskundige te zijn om het resultaat te berekenen

stabiel tussen 12.000 en 14.000. Bij de start van de regering-Leterme waait een nieuwe wind. De regering discussieert overloos over de regularisatie en repatriëert intussen per jaar zo'n vierduizend mensen minder. Over de voorbije vier jaar zijn dat dus 16.000 mensen.

In 2009 start de langverbeide regularisatiecampagne en dan zie je plots de instroom stijgen. Je hoeft geen wiskundige te zijn om het resultaat te

berekenen. Bekijk even kolom 4. Dit jaar is het verschil tussen instroom en uitstroom 11.284 mensen. Daar hoeft geen tekening bij.

Ik weet dat dit modelletje van een kinderlijke eenvoud is. Iedereen die langer dan tot zijn veertien gestudeerd heeft kan mij afschieten. Toch toont dit simpele rekenwerk de reden waarom er vandaag in Brussel zeventien duizend mensen rondlopen.

Dus de oplossing voor dummmies Wat wel:

- Eén krachtige minister voor Asiel en Migratie (mocht ik koning zijn, wist ik ook wie daarvoor geschikt is, maar ik wil mij geen partijpolitieke aanhorigheid aanmeten).
- Een nieuw drastisch terugkeerbeleid voor wie het definitieve neen kreeg (o.a. open terugkeercentra).
- Een snelle procedurebehandeling.
- Soepele opvang via lokale opvanginitiatieven die de asielzoekers weghalen uit de tochtige straten van de Europese hoofdstad
- (Facultatief maar leerrijk) de column van Louis Tobback (*DM 3/12*) lezen

Wat niet:

- Oude kazernes opkalefateren (tenzij als terugkeercentra).
- Grote debatten over nieuwe regels in het parlement.
- (Facultatief) luisteren naar Joëlle Milquet.

WIM DISTELMANS e.a. hekelen het euthanasie-'beleid' van Zorgnet Vlaanderen

De zorg voor het eigen net

Nog maar een week geleden stelde Zorgnet Vlaanderen zijn masterplan Ouderenzorg voor. Daarin wordt gepleit voor een ouderenzorg die hoge eisen stelt aan de kwaliteit van wonen en zorg. Die toekomstgericht, coherent en moedig is. Die de toegankelijkheid, kwaliteit en betaalbaarheid van de zorg voor de kwetsbare oudere garandeert en die de eigen verantwoordelijkheid van de burger daarin onderzoekt. Gezond ouder worden is de uitdaging voor de toekomst.

Zorg niet als een commercieel product maar als een maatschappelijk product. Al haar leden moeten ethisch ondernemen. Een ondernemen dat gericht is op waardencreatie voor de cliënt. De cliënt staat centraal en zijn wederzijdse verwachtingen moeten regelmatig geëvalueerd worden. Ook moet de zorg de rechten van de cliënt, zijn integriteit en waardigheid respecteren.

Tot slot wil men niet al te veel overheid die haar lastig valt met regelgeving en tijdsverslindende procedures. Een fundamenteel vertrouwen vanuit de overheid voor de zorgondernemers vindt Zorgnet cruciaal.

Gezond wantrouwen is echter op zijn plaats.

Wanneer het gaat over euthanasie vindt Zorgnet Vlaanderen immers dat er geen rekening moet gehouden worden met diezelfde wensen van de bewoner en dat de participatie en de waarden van de bewoner eindigen waar de christelijke waarden van Zorgnet beginnen. Wat in scherp contrast staat met een onderzoek dat aantoont dat katholieke instellingen zouden openstaan voor patiënten die om euthanasie vragen, want de patiënt en zijn bekommernissen staan centraal.

Wanneer het gaat over euthanasie eindigt de participatie van de rusthuisbewoner waar de christelijke waarden van Zorgnet beginnen

De instellingen bouwen zo'n grote filter in dat het schier onmogelijk is om als patiënt/bewoner nog maar enigszins informatie over euthanasie te krijgen. Tot zelfs zover dat het recht op euthanasie ontnomen wordt, de instelling en/of de zorgverstrekker heeft immers de plicht om de patiënt of de bewo-

ner door te verwijzen. De patiënt blijft in de meest kwetsbare, pijnlijke en moeilijke dagen van zijn leven in de kou staan.

Dit recht ontzien kan zeer subtiel gebeuren, er is immers sprake van een duidelijke machtsverhouding tussen zorgverstrekker en patiënt/bewoner. Deze machtsverhouding is trouwens één van de fundamentele redenen dat er een goede overheid moet zijn die de rechten van de zwakste - de patiënt dus - beschermt. Net daarom ook werd er in 2002 een

patiëntenrechtenwet gestemd die de patiënt centraal stelt, en bovendien zijn of haar wensen afdwingbaar maakt.

De informatie aan de patiënt neemt een belangrijke rol in: informatie over therapeutische mogelijkheden, maar ook over palliatieve zorg en euthanasie. De patiënt bepaalt zelf welk zorgtra-

ject hij kiest: zijn zelfbeschikking is afdwingbaar. Hij kan bijgevolg voor die palliatieve filter kiezen, maar er ook net niet voor kiezen!

Misprijzen voor de wet

Zorgnet hekelde onlangs ongegeneerd dat ze op de vingers getikt werd door de Vlaamse inspectie (*DM 2/12*). Een inspectie die nochtans terecht de wet stelt boven de eigen wensen van een instelling. De zorginspectie stelt onomwonden dat in de rusthuizen van Zorgnet de filosofische, godsdienstige en politieke vrijheid van de inwoners niet gewaarborgd wordt en er beperkingen opgelegd worden aan euthanasie.

De inspectie was in het verleden even streng voor de ziekenhuizen van Zorgnet. Er werd toen reeds duidelijk gesteld dat de visie van het ziekenhuis niet mag opgelegd worden aan de artsen. Het ziekenhuis kan de artsen niet verbieden volgens de wettelijke voorziene criteria (bijvoorbeeld met betrekking tot euthanasie) te handelen.

Dit is geen nieuw feit, uit een eerdere studie (waar Zorgnet eenzijdig uit citeert in haar verdediging), bleek reeds dat een aantal instellingen weigerden euthanasie uit te voeren. Uitsluitend katholieke instellingen.

Verder zegt Zorgnet dat haar instellingen meer aandacht besteden aan ethische aspecten en de euthanasiewet vertaalt in een totaalzorg die het wettelijke en klinische kader overstijgt (letterlijk en figuurlijk waarschijnlijk).

Zorgnet argumenteert dat niemand verplicht kan worden om euthanasie uit te voeren of er aan mee te werken. Dit is natuurlijk juist, maar de instelling moet er wel alles aan doen opdat dit mogelijk is en mag de individuele vrijheid van haar bewoners niet beperken. Zorgnet stelt dus constant een instelling gelijk met een persoon, namelijk de arts, de hulpverlener. Het individu heeft echter een persoonlijk geweten, wat niet van een instelling kan gezegd worden. Het is niet omdat een individu opgenomen is in een instelling dat zijn persoonlijke rechten volledig ingeperkt zijn. De grondwet bepaalt bijvoorbeeld zeer duidelijk de beoefening van een levensbeschouwing (vrijheid van erediens) o.a. in de gevangenis en het ziekenhuis.

Zorgnet legt haar eigen ethische waarden op aan de bewoner en stelt deze boven de democratische gelegitimeerde wetgeving. Zo misprijst ze niet alleen de wetgeving, maar ook het individu en zijn individuele autonomie.

• Bob Pleysier is voormalig directeur-generaal van Fedasil
• De regularisatiepolitiek en vooral de besluiteloosheid van de regeringen-Leterme en Van Rompuy zijn verantwoordelijk voor de huidige asielcrisis, poneert Bob Pleysier. Hij pleit voor één minister van Asiel en Migratie.

Grafiek: De Morgen ■ Bron: CGVS, TVZ en Fedasil

• Zorgnet Vlaanderen, de koepel van katholieke verzorgingsinstellingen, wijdt in zijn masterplan hele paragrafen over een kwalitatieve ouderenzorg die rekening houdt met de wensen van de bejaarden in de rusthuizen. Maar, vinden Wim Distelmans e.a., wanneer het over euthanasie gaat, houdt Zorgnet vooral de eigen waarden in het oog, en daarmee plaatst het zich boven de wet.

Of vindt Zorgnet euthanasiezorg geen basiszorg maar zorg die enkel in het 'aanvullende pakket' thuishoort?

Tom De Boeck, OCMW-raadslid sp.a Antwerpen; Wim Distelmans, professor palliatieve geneeskunde VUB; Jacinta De Roeck, gewezen senator en directeur Humanistisch-Vrijzinnige Vereniging; Sven Gatz, Vlaams volksvertegenwoordiger en fractieleider Open Vld; Jean-Jacques De Gucht, Vlaams volksvertegenwoordiger Open Vld; Freya Piryns, senator Groen!